

Arrest

nr. 167 046 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chur Muglian, Chak 117, Tehsil Sangla Hill in de provincie Punjab. U verklaarde een Ahmadi te zijn. Binnen de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp zorgde u voor de goede werking van de riolen op straat en u hielp bij andere zaken zoals transport. Uw ouders waren niet actief in de gemeenschap daar ze niet kunnen lezen of schrijven. Uw broer zou voorzitter van de lokale Khuddam (jongemannen) zijn, kreeg daardoor problemen en vluchtte in 2003 het land uit richting Canada. Een andere broer, S. had ook problemen en leeft ondertussen in Duitsland. Verder beweerde u ook neven die erkend zijn als vluchteling in Duitsland, Zwitserland en Nederland te hebben. Toen u zeven jaar oud was bekogelden mensen jullie met stenen en werd u geraakt op het hoofd. Op school verklaarde u dat u gefolterd werd door medeleerlingen, maar dat de leerkrachten niets ondernamen. Omdat alle dorpen rondom uw dorp soenitisch zijn, kende uw

gemeenschap veel problemen. In 2004 werd uw vader beschoten en raakte hij gewond in de rug. In 2005-2006 werden uw neven beschoten. Men ging naar de politie, maar zij ondernamen geen actie. In 2014, tijdens het Suikerfeest, zouden mensen een aanslag hebben willen plegen op de moskee bij u in de buurt, maar door de hevige regenval ging de aanslag niet door. Een tiental dagen voor uw vertrek werd u door personen uit uw dorp met een list meegelokt. Daar aangekomen sloegen zij u en uw neef en beledigden ze jullie. U vluchtte en dook een aantal dagen onder bij uw zus in Faisalabad. 's Nachts keerde u af en toe terug naar huis. Op 8 september 2015 vertrok u met uw eigen paspoort en visum vanuit Lahore naar Dubai. U bleef er één maand alvorens u met uw eigen paspoort verder trok naar Ghana. Op 11 januari 2016 nam met een vals paspoort u het vliegtuig van Ghana naar Brussel waar u bij aankomst op de luchthaven asiel aanvroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van de voorzijde van uw identiteitskaart, een kopie van een brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, een kopie van uw testament, kopieën van acht ontvangstbewijzen van stortingen aan de gemeenschap en kopieën van beslissingen in het asioldossier van de volgende personen: N.A. (Nederland), N.A.K. (Duitsland), S.A. (Duitsland).

Op 08/02/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging, noch bleek uit uw dossier dat uw religieus profiel van die aard was dat dit automatisch op een verhoogd risico op vervolging zou kunnen wijzen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Tijdens de zitting legde u uw originele identiteitskaart voor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde bovenstaande beslissing op 04/03/2016.

Zonder teruggekeerd te zijn naar Pakistan diende u op 08/04/2016 een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar uw functie als Waqf-e-Nau. U verwees naar een brief van uw Belgische advocaat en een attest van de Belgische Ahmadi-gemeenschap.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De vaststelling dat u nu bij uw tweede asielaanvraag met geen woord meer verwijst naar de problemen die u beweerde gekend te hebben in Pakistan, bevestigt enkel de beslissing die het CGVS nam tijdens uw eerste asielaanvraag en die dus ook terecht bevestigd werd door de RvV. U hebt ook op geen enkele wijze getracht aan te geven waarin het CGVS fout was om uw asielrelaas in Pakistan als ongeloofwaardig te beoordelen.

Bij uw tweede asielaanvraag benadrukte u plots wel het belang van uw functie als "Waqf-e-Nau". Deze zou volgens u uw belang binnen de gemeenschap en vooral de zichtbare belevenis van uw religie benadrukken. Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat het belang van deze functie reeds door uw advocaat werd opgeworpen tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV tijdens uw eerste asielaanvraag. De RvV hechtte hier verder geen gevolg aan. Het opnieuw benadrukken van dezelfde functie vormt op zich dus geen nieuw element. Ten tweede kan enkel vastgesteld worden dat u tijdens uw eerste asielaanvraag het belang van deze functie zelf nooit benadrukte. Ook bij uw tweede asielaanvraag verwijst u enkel zeer algemeen naar het belang van deze functie, voor de rest verwees u maar naar het schrijven van uw advocaat. Het is dan ook duidelijk dat u zelf nauwelijks enig belang hecht aan uw functie als "Waqf-e-Nau". Dat deze functie uw religieuze belevenis in de weg zou staan bij terugkeer naar Pakistan is dan ook niet aannemelijk.

De brief van de Belgische Ahmadigemeenschap voegt niets toe aan uw asiëldossier. Dat u een lid bent van de Ahmadigemeenschap wordt hier niet ontkend. Het belang van uw activiteiten voor deze gemeenschap echter werd reeds tijdens uw voorgaande asielaanvraag ontkracht. De brief van uw Belgische advocaat voegt niets wezenlijks toe aan uw asiereldossier.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van

aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Ahmadiyya attest 13.3.3016", "Ahmadiyya attest 15.4.2016", een arrest van "UK Upper Tribunal", "LandenInfo vertaald door Cedoca", een arrest van de Duitse Bundesverwaltungsgericht en een arrest van de Raad van State van Nederland.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 april 2016 een schending aan van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 9 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, van artikel 6 Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU, van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van "het hoorrecht als beginsel van EU recht" en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

In het eerste, tweede en derde onderdeel benadrukt verzoeker zijn religieuze activiteiten binnen de Ahmadijgemeenschap. Volgens verzoeker gaf de commissaris-generaal "weinig aandacht aan of heeft zelfs het religieuze profiel van verzoeker betwist" en "minimaliseerde het CGVS de betrokkenheid van verzoeker om deze als weinig prominent te beschouwen". Dienaangaande meent verzoeker dat "de twee attesten van de Ahmadiyya gemeenschap (aantonen) dat de samenvatting van zijn functies tijdens de eerste asielaanvraag verkeerd begrepen zijn". Hij verwijst naar het arrest van de Raad inzake zijn eerste asielaanvraag aangaande het belang van zijn statuut als Waqf-e-Nau en meent "dat uw Raad dit belang enkel in concreto niet dienstig had gevonden door gebrek aan bewijs". Hij gaat in op de rol van Waqf-e-Nau, wat volgens hem "een permanent risico van vervolging" inhoudt "gezien de aard van de sanctie van iemand die deze beleving aan zijn geloof zou willen geven". Volgens verzoeker valt hij dan ook "met alle zekerheid binnen de definitie van een "actief ahmadi" zoals uitgesproken door het Hof van Justitie en een aantal arresten van gerechtelijke instanties van andere Europese landen". Waar gesteld wordt dat verzoeker dit statuut tijdens zijn eerste asielaanvraag niet benadrukte, stelt hij: "Verzoeker heeft zijn statuut van Waqf-e-Nau meegedeeld tijdens zijn eerste interview door het neerleggen van een attest, waarvan de bewijskracht werd betwist. Hij heeft uitgelegd dat het een belofte is dat hij voor zijn gemeenschap levenslang zal werken. (...)Het feit dat verzoeker er zelf niet meer details over zou hebben gegeven, is niet pertinent."

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op het hoorrecht, waarvoor hij verwijst naar de artikelen 33, 34 en 42 van Richtlijn 2013/32/EU, naar artikel 6 Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

In een vijfde en zesde onderdeel bespreekt verzoeker de situatie voor religieuze minderheden in Pakistan. Hij verwijst naar richtlijnen van UNHCR en naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij besluit: "Er bestaan allerlei regels die bewijzen dat Ahmadi's zwaar gediscrimineerd worden in de uitvoering van hun geloof in Pakistan. Het verhaal van verzoeker over zijn hedendaagse vrees voor de omringende Sunnibevolking vormt een duidelijk beeld van een voortdurende discriminatie. Het CGVS houdt nochtans geen rekening met de talrijke discriminaties opgesteld door de wetgeving die de hedendaagse praktijk van het Ahmadi geloof beperken en met de beschikbare informatie die de moeilijkheid aantoont om het Ahmadi geloof te beleven in rurale gebieden onder radicale sunni-involed. Een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie die ervoor zorgt dat leden van de Ahmadiya moslimgemeenschap geen vrijheid kennen om hun geloof uit te drukken, maakt vervolging uit in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.". Aangaande de Ahmadijgemeenschap verwijst verzoeker naar het Cedoca-rapport van 29 maart 2013, naar "LandenInfo vertaald door Cedoca" (toegevoegd aan

het verzoekschrift als stuk 6), naar een arrest van UK Upper Tribunal (toegevoegd aan het verzoekschrift als stuk 5), naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar een arrest van de Duitse Bundesverwaltungsgericht (toegevoegd aan het verzoekschrift als stuk 7) en naar een arrest van de Raad van State van Nederland (toegevoegd aan het verzoekschrift als stuk 8). Verzoeker besluit dat hij *“zijn oprecht geloof en zijn actief lidmaatschap tot de Ahmadiyya moslimgemeenschap”* aantoonst en dat hij aldus een gegronde vrees voor vervolging koestert in Pakistan.

Verzoeker vraagt dat hij als vluchteling wordt erkend. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voert aan dat de beslissing van de commissaris-generaal werden genomen zonder dat hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Hij meent dat hij *“geen kans kreeg om het CGVS in te lichten over hoe het nieuwe bewijs de religieuze aard van zijn engagement fundamenteel verlicht”*. Hij verwijst in het verzoekschrift naar de artikelen 33, 34 en 42 van Richtlijn 2013/32/EU, naar artikel 6 Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht.

In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. Maes, A. Wijnants *“Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht”*, T. Vreemd. 2016, pp. 6-31).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen, dat hij vertelde over het voorgelegde attest van de Belgische Ahmadigemeenschap (*"In mijn vorige asielaanvraag werd in niet geaccepteerd als een actief lid van de Ahmadi vereniging. Deze*

nieuwe documenten bewijzen dat ik een actief lid ben van de Ahmadiyya vereniging.”), dat hij kon uitleggen hoe hij het document bekwam (“Het heeft tijd geduurd voor ik deze documenten kon verkrijgen. Eerst moeten ze een bevestiging krijgen in Pakistan, daarna in Engeland en dan pas kunnen ze het in België geven.”) en dat hij zijn vrees kon verduidelijken waarna hij stelde “Meer details kan u vinden in de documenten van mijn advocaat.”.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat de beslissing van de commissaris-generaal werden genomen zonder dat hij werd gehoord en dat hij *“geen kans kreeg om het CGVS in te lichten over hoe het nieuwe bewijs de religieuze aard van zijn engagement fundamenteel verlicht”*. Hij concretiseert geenszins welke specifieke omstandigheden of “inlichtingen” hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Een schending van het hoorrecht ligt dan ook niet voor.

2.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 14 april 2016 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof werd gehecht aan zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gezien niet bleek dat zijn religieus profiel van die aard was dat dit automatisch op een verhoogd risico op vervolging zou kunnen wijzen.

De Raad bevestigde deze beslissing op 4 maart 2016 (RvV 4 maart 2016, nr. 163 541). Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag benadrukte verzoeker zijn functie als Waqf-e-Nau, legde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken een brief van zijn Belgische advocaat en voegt hij bij zijn verzoekschrift *“Ahmadiyya attest 13.3.3016”* - ook neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken - en *“Ahmadiyya attest 15.4.2016”*.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.5. De op de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde brief van zijn advocaat bevat een herhaling van zijn feitenrelaas, een bespreking van zijn functie binnen de Ahmadigemeenschap en een theoretische uiteenzetting omtrent de Ahmadigemeenschap in Pakistan, zoals ook uiteengezet in het verzoekschrift.

2.6. Aangaande zijn beweerde functie binnen de Ahmadigemeenschap en als Waqf-e-Nau - zoals ook besproken in het eerste, tweede en derde onderdeel van het verzoekschrift - benadrukt de Raad dat deze elementen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag had aangebracht. Hierover werd reeds geoordeeld in het arrest inzake zijn eerste asielaanvraag (RvV 4 maart 2016, nr. 163 541):

“Ook waar verzoeker erop wijst dat zijn actief profiel als een persoon die constant bezig is met het onderhoud van het gemeenschapsleven bevestigd werd, waardoor er niet meer redelijk kan geacht worden dat hij lang in het buitenland heeft verbleven en dat zijn aanwezigheid in Pakistan wordt bevestigd door de reguliere geldschenkingen aan de lokale gemeenschap en kan bevestigd worden via een eenvoudig onderzoek kan hij opnieuw geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo legde verzoeker enkel fotokopieën voor van documenten die zijn identiteit zouden moeten staven (de identiteitskaart, de ontvangstbewijzen, het testament en de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau). Ook de bij het verzoekschrift gevoegde “attesten van geschenk” zijn fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, dat door verzoeker opnieuw bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd, opgesteld nog voor verzoeker geboren werd en legde hij tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn identiteitskaart (zie supra). Er moet verwezen worden naar in het administratief dossier aanwezige informatie waaruit blijkt dat elke soort vervalsing verkregen kan worden in Pakistan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet overigens niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is ook niet hun taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Verzoeker wijst erop dat hij Waqf-e-Nau is waardoor er een bijzondere rol aan hem toegeschreven werd door de gemeenschap. Volgens verzoeker zijn dit mensen die vanaf hun geboorte toegewijd zijn tot de gemeenschap die hun vorming verzekert. Zij hebben een rol van missionaris en verwijst derhalve naar een expertise in het kader van een zaak voor een Britse Rechtbank. Verzoeker wijst er vervolgens op dat iemand die Waqf-e-nau is zijn godsdienst beleeft met de uitdrukkelijke bedoeling om zijn geloof te verspreiden, hetgeen in Pakistan een verboden activiteit is. Uit zijn verklaringen komt volgens verzoeker duidelijk naar voor dat hij deel uitmaakt van de kern van de lokale gemeenschap en een zichtbare rol uitmaakt door zijn netwerkfuncties met Rabwah. Volgens verzoeker kunnen triviale taken deel uitmaken van de religieuze activiteiten beschermd door het Verdrag als deze activiteiten een dergelijke waarde hebben voor de gemeenschap of de persoon zelf.

De Raad stelt vast dat er slechts een fotokopie werd neergelegd van de brief van Tehrik-e-Waqf-e-Nau, waaruit zou blijken dat verzoeker zijn godsdienst beleeft met de uitdrukkelijke bedoeling om zijn geloof te verspreiden. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien werd het attest van Tehrik-e-Waqf-e-Nau opgesteld nog voor verzoeker geboren werd en werd hierin reeds melding gemaakt van

“een zoon”. Er is dan geen enkel objectief stuk die verzoekers beweringen bevestigt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij “Waqf-e-Nau” zou zijn waardoor er een bijzondere rol aan hem toegeschreven werd door de gemeenschap. De verwijzing naar een expertise van een Britse Rechtbank is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij deel uitmaakt van de kern van de lokale gemeenschap en een zichtbare rol uitmaakt door zijn netwerkfuncties met Rabwah beperkt hij zich opnieuw tot algemene beweringen zonder afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Er werd correct vastgesteld dat verzoeker door de rol die hij binnen zijn gemeenschap speelt, niet van die mate is dat hij automatisch een groot risico zou lopen. Verzoeker stelde immers sinds 2014 in zijn gemeenschap actief te zijn als Waqar-e-amal, iemand die verantwoordelijk is voor het onderhoud van de rioleringen en als chauffeur te helpen met het overbrengen van informatie en mee organiseren van evenementen in zijn dorp, hetgeen geen prominente rol is binnen de lokale gemeenschap waardoor niet kan worden aangenomen dat hij problemen zou krijgen met andere moslims. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat hij in het verleden reeds meerdere malen op en neer reisde van en naar Pakistan. Indien hij wegens zijn activiteiten voor zijn gemeenschap daadwerkelijk een zichtbaar en prominent figuur zou vormen, zou verzoeker nooit het risico genomen hebben om steeds terug te keren naar Pakistan. Bovendien verwees verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooral naar incidenten die van toepassing waren op de gemeenschap en niet zo zeer naar individuele problemen. Zo vermeldde verzoeker dat er tussen 2004 en 2014 bijna elke dag problemen waren in de gemeenschap, maar kon hij geen concrete voorbeelden geven.

Over de zaken die dan wel weer persoonlijk op hem van toepassing waren, bleef verzoeker dan weer bijzonder vaag. De enkele verwijzing naar het standpunt van het UNHCR wijzigt niets aan voormelde concrete vaststellingen. Dit volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.”

2.7. De bij zijn verzoekschrift gevoegde attesten “Ahmadiyya attest 13.3.2016” - reeds neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken - en “Ahmadiyya attest 15.4.2016” vermelden dat verzoeker “is an Ahmadi by birth and was active member of his local Ahmadiyya Community in Pakistan. He is also part of Tehrek-e-waqfe Nau.” en “He had some responsibility in Majlis Khuddamul Ahmadiyya local branch as Secretary Umomi and Secretary Waqar-e-Amal. He was also responsible for arrangements of different meeting and security arrangements of local community and reporting to President in this regards. He was also responsible to take care of Ahmadiyya Moque and guests.”.

Voorop dient te worden gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker Ahmadi is. Aldus kan aangenomen worden dat verzoekende partij, als lid van zijn geloofsgemeenschap, ook deelneemt aan de religieuze activiteiten van zijn gemeenschap. Echter in tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting stelt, heeft hij tijdens zijn eerste asielaanvraag enkel aangegeven hij sinds 2014 Waqar-e-amal was en dat zijn taak er in bestond in zijn gemeenschap actief te zijn bij het organiseren van religieuze vergaderingen en voorts was hij verantwoordelijk voor het onderhoud van de rioleringen en hielp hij als chauffeur met het overbrengen van informatie.

Verzoeker voert thans de functie van Waqf-e-Nau aan. Doch ook als zou hij in zijn de Ahmadiyya gemeenschap van zijn dorp deze functie bekleed hebben, zoals uit de neergelegde attesten moet blijken, dan nog kan worden vastgesteld dat hij dit niet heeft gemeld bij zijn eerste asielaanvraag en dit niettegenstaande hij bijna 4 uur lang over de Ahmadiyya gemeenschap van zijn dorp, over zijn specifieke taken en over de situatie van de Ahmadiyya werd gehoord. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij deze functie van Waqf-e-Nau kan vergeten te melden indien dit een bijzonder belangrijk gegeven is die zijn terugkeer naar Pakistan kan verhinderen. Dit klemmt te meer nu verzoeker wel zijn functie van Waqar-e-amal heeft uiteengezet, die indien verzoeker thans moet worden gevolgd, van een minder belangrijke aard is.

Evenmin is aannemelijk dat verzoeker wel zou uiteenzetten dat hij verantwoordelijk is voor gemeenschapsactiviteiten - onderhoudswerk aan rioleringen en voedsel uitdelen tijdens feesten en bijeenkomsten - maar niet deze activiteiten die specifiek zijn godsdienst zouden verspreiden en kenbaar maken, zoals hij thans beweert in het kader van de functie van Waqf-e-Nau. Evenmin bespreekt verzoeker de taken die Waqf-e-Nau inhouden en evenmin hoe hij deze tezamen met anderen uit deze Waqf-e-Nau groep uitoefende.

De vermelding van verzoekers activiteiten voor de Ahmadigemeenschap in de voorgelegde (gesolliciteerde) attesten van de Belgische Ahmadigemeenschap doen aldus geen afbreuk aan de motivering van de Raad aangaande zijn eerste asielaanvraag. Er kan bovendien worden opgemerkt dat deze Ahmadiyya attesten ook nog genuanceerd zijn, namelijk dat hij 'deel is' van de Waqf-e-Nau en hij "enkele" verantwoordelijkheden had. Immers verzoeker kan wel gevolgd worden dat hij sedert 2014 deelnam aan de sociale activiteiten van zijn religieuze gemeenschap, doch niet dat hij daarin geen prominente rol speelde.

Dat verzoeker geen zichtbare of prominente rol speelde binnen zijn gemeenschap bleek, aldus de Raad, verder uit de vaststelling dat hij in het verleden reeds meerdere malen op en neer reisde van en naar Pakistan. Immers verzoeker heeft reeds in 2009-2010 een eerste paspoort aangevraagd, in 2011 een tweede paspoort waarmee hij naar Dubai ging in 2012 en in 2014 een derde waarmee hij naar Turkije reisde. Verzoeker had duidelijk voornemens uit Pakistan te vertrekken maar hij had problemen en hij kon - zoals hij ter terechtzitting stelt - niet verder reizen. Verzoeker legt geen van deze paspoorten neer zodat evenmin kan worden vastgesteld waar hij na 2012 (of 2009) verbleef.

Zoals de Raad reeds heeft opgemerkt, verwees verzoeker tijdens het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag naar enkele incidenten op de gemeenschap in 2004/2005 en naar het Suikerfeest van 2014 toen iemand op een motorfiets met geweren voor de moskee reed en wellicht van plan was te schieten op de Ahmadi maar dit werd verijdeld door de regen. Verzoeker hij kon geen concrete voorbeelden geven van persoonlijke dagelijkse problemen tussen 2004 en 2014 en bleef bijzonder vaag en dit terwijl hierop herhaaldelijk werd aangedrongen.

Aldus kan opnieuw blijken dat verzoeker niet aantoonde dat de Ahmadiyya in zijn omgeving - en dit los van hun al dan niet prominente functie in de geloofsgemeenschap – problemen hadden, of thans hebben, met andere moslims die een vervolging kunnen uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.8. Wat de argumenten in de brief van de advocaat en in het vijfde en zesde onderdeel van het verzoekschrift betreft, aangaande de situatie voor religieuze minderheden en de Ahmadigemeenschap in Pakistan, waarvoor verzoeker verwijst naar het Cedoca-rapport van 29 maart 2013, naar "*LandenInfo vertaald door Cedoca*" (stuk 6), naar een arrest van UK Upper Tribunal (stuk 5), naar rechtspraak van het Hof van Justitie, naar een arrest van de Duitse Bundesverwaltungsgericht (stuk 7) en naar een arrest van de Raad van State van Nederland (stuk 8), volstaat het de beoordeling dienaangaande in voornoemd arrest in het kader van zijn eerste asielaanvraag te hernemen (RvV 4 maart 2016, nr. 163 541):

"In zoverre verzoeker stelt dat hij Ahmadi is en dat zijn actieve rol niet wordt betwist, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013; Landinfo, Pakistan, De situatie van de Ahmadiyya, d.d. 6 oktober 2014). Anderzijds blijkt niet uit deze informatie, noch uit diegene die door verzoeker wordt aangebracht, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat "het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd" (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het Verenigd Koninkrijk (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 13-14), en wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("depending on the individual circumstances of the case" -UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14/05/12). De informatie die verzoeker zelf aanbrengt omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap en het oordeel van Britse,

Duitse rechtbanken en hoven of een arrest van de Nederlandse Raad van State doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker verwijst ook naar het begrip vervolging zoals blijkt uit de procedurehandleiding van het UNHCR, het standpunt van UNHCR inzake een onderzoek naar vervolging omwille van religieuze redenen en in dit verband naar het arrest van het ECHG in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi's uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving".

De Raad is van oordeel dat gelet op verzoekers persoonlijke situatie, gelet op de vaststelling dat hij niet door zijn autoriteiten wordt gehinderd, hij het land vrij in en uit kan reizen aan de hand van opeenvolgende paspoorten, in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst deel kan nemen aan godsdienstige handelingen van zijn gemeenschap die hem waren opgedragen. Zoals de Raad eerder oordeelde heeft verzoeker "op geen enkel ogenblik aangetoond dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. In casu blijkt bijgevolg uit geen enkel objectief argument dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging".

Voorts stelde de Raad nog: "Waar verzoeker nog verwijst naar "het belang van discriminatie in de vorming van vervolging op grond van religie" en aanhaalt dat er allerlei regels bestaan die bewijzen dat Ahmadi's zwaar gediscrimineerd worden in de uitvoering van hun geloof in Pakistan en dat zijn verhaald over zijn vrees voor de Sunnibevolking een duidelijk beeld vormt van een voortdurende discriminatie, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota noch uit de informatie die verzoeker zelf bijbrengt dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wegens het prediken van het Ahmadi-geloof vervolging vreest, kan het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 december 2013, N.K. tegen Frankrijk). In het voormeld arrest van het EHRM van 19 december 2013 wordt daarbij uitdrukkelijk gewezen op het risico voor Ahmadi die "openlijk hun religie belijden" en als dusdanig door de Pakistaanse autoriteiten worden gepercipieerd (punt. 34). Uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij terugkeer van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging." Zoals hoger gesteld heeft verzoeker niet aangegeven dat zijn gemeenschap systematisch vervolgd werd.

2.9. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Punjab geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus: Pakistan: Security Situation" van 16 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel

hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit voornoemde informatie blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten.

De Raad benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*, gelet op de informatie in het administratief dossier.

2.10. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.11. Ten slotte wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken

dienaangaande vastgesteld heeft dat gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

2.12. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Besluit

2.13. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK